

Άστεγοι, ο "Τιτανικός" της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Προκόπης Αγγελόπουλος

(πηγή: <https://iskra.gr>)

Η ημέρα στη δουλειά ήταν κουραστική. Τρέξιμο, άγχος εκκρεμότητες. Επιστροφή στο σπίτι. Βάζεις το κλειδί στην πόρτα και μπαίνεις μέσα. Το αφήνεις πάνω στο τραπέζι και ετοιμάζεσαι να βγάλεις από πάνω σου τα ρούχα της ημέρας και να αράξεις στον καναπέ με ένα φλιτζάνι καφέ. Η καθημερινή σου συνήθεια. Δική σου και εκατομμυρίων ανθρώπων σε όλο τον κόσμο.

Κι όμως, για εκατομμύρια «αόρατες» ψυχές το **κλειδί δεν υπάρχει**. Υπάρχει μόνο η ζωή στο δρόμο, στην καλύτερη περίπτωση κάτω από τη στέγη ενός δημοτικού ξενώνα ή η προσωρινή φιλοξενία στο σπίτι ενός συγγενή ή φίλου....

Άστεγοι, νεοάστεγοι που θα μπορούσαν να είναι οι σύγχρονοι πρωταγωνιστές του έργου του Μπέκετ «Περιμένοντας τον Γκοντό». Η ματαιότητα της ζωής, η απελπισία, η προσπάθεια να γαντζωθείς από κάτι, το οποίο ουσιαστικά δεν υπάρχει ή δεν θα σου δοθεί ποτέ. Οι πρωταγωνιστές, Βλαντιμίρ και Εστραγκόν θα μπορούσαν να είναι οι ήρωες του πεζοδρομίου στην Αθήνα, τη Μαδρίτη, τη Ρώμη, τη Λισσαβόνα, το Παρίσι, το Λονδίνο.

Σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία του ΟΗΕ, 100 εκατομμύρια άνθρωποι σε όλο τον κόσμο είναι άστεγοι. Τα στοιχεία είναι του 2005, τα τελευταία διαθέσιμα, και δεν «μετρούν» τι έχει συμβεί τα τελευταία χρόνια της κρίσης ούτε περιλαμβάνουν στις στατιστικές τους νεοάστεγους, το φαινόμενο-γέννημα του «ευρωπαϊκού χειμώνα» της άγριας λιτότητας. Οι τελευταίες στατιστικές της Κομισιόν «μετρούν» τους άστεγους της Ευρώπης των 28 σε 4,1 εκατομμύρια, αριθμός που κατά τις οργανώσεις απέχει πολύ από την πραγματικότητα.

Σήμερα υπάρχουν δύο κατηγορίες ανθρώπων που με βάση τα στατιστικά στοιχεία ζουν ή απειλούνται από την έλλειψη στέγης.

Στην **πρώτη**, ανήκουν αυτοί που βλέπουμε να κοιμούνται στο πεζοδρόμιο στα στέκια των αστέγων: χρήστες ουσιών και αλκοόλ, άνθρωποι της παραβατικότητας, άλλοι με σοβαρά ψυχικά νοσήματα.

Στη **δεύτερη** κατηγορία ανήκουν άνθρωποι που μέχρι πρότινος είχαν μια «φυσιολογική» ζωή αλλά σήμερα είναι «αόρατοι» στο πλήθος των νεόπτωχων.

Σε ολόκληρη την Ευρώπη και φυσικά στην Ελλάδα, οι **νεοάστεγοι** δεν είναι οι «γνώριμοι» του δρόμου που ζουν στα χαρτόκουτα... Είναι άνθρωποι που έχασαν τη ζωή τους σε μια νύχτα και που παλεύουν να κρατηθούν στη σκιά του εαυτού τους για να μην μάθει κανείς ποτέ την κατάληξή τους. Είναι αυτοί που περνούν σκυφτοί τις πόρτες των μεγάλων μαγειρειών της κοινωνικής πρόνοιας. Υπολογίζεται ότι στην Ευρώπη των 28, αυτοί είναι πλέον 3 εκατομμύρια, αριθμός που ήδη στο νότο έχει διπλασιαστεί.

Οι τελευταίες στατιστικές της Κομισιόν «μετρούν» τους άστεγους της Ευρώπης των 28 σε 4,1 εκατομμύρια, αριθμός που κατά τις οργανώσεις απέχει πολύ από την πραγματικότητα

Ελλάδα: Νεοάστεγοι, πτυχιούχοι, 41-55 ετών

Συσσίτια, κοινωνικά παντοπωλεία, τρόφιμα για τους άπορους σε ειδικά καρότσια των μεγάλων σούπερ μάρκετ, αναζήτηση έξω από τους κάδους σκουπιδιών. γνωστές λέξεις έως το 2010 που η Ελλάδα μπήκε στην ζώνη του λυκόφωτος του διεθνούς δανεισμού. Η ελληνική κοινωνία προσαρμόζεται βίαια στα νέα δεδομένα. Με τα ποσοστά της πραγματικής ανεργίας να ίπτανται στο 30% και άνω, ο ιστός της φτώχειας παγιδεύει ολοένα και μεγαλύτερα τμήματα του πληθυσμού βγάζοντας στον δρόμο καθημερινά δεκάδες ανθρώπους.

Σήμερα πάνω από **40 χιλιάδες ζουν στους δρόμους, οι περισσότεροι στην Αθήνα**. Κοιμούνται σε παγκάκια, σε στοές, στο πεζοδρόμιο και δίνουν μια άνιση μάχη. Τα δίκτυα κοινωνικής αλληλεγγύης ξεφυτρώνουν παντού. Μικρές ή μεγάλες κινήσεις πολιτών, τοπικοί φορείς και οργανώσεις προσπαθούν να βοηθήσουν. Ο αριθμός των αστέγων αυξήθηκε κατά 30% σε σχέση με το 2009 καθώς η Ελλάδα βυθίζεται στην χειρότερη κρίση της μεταπολεμικής ιστορίας της. Το φαινόμενο των νεοάστεγων είναι εδώ και δεν έχει ούτε χρήστες ουσιών, ούτε παράνομους μετανάστες. Μόνο θύματα του «success story»...

Σύμφωνα με τα στοιχεία του Δήμου Αθηναίων, 20.000 κάτοικοι της πρωτεύουσας στηρίζονται για την επιβίωσή τους στις κοινωνικές υποδομές. Από αυτούς που συνωστίζονται στα συσσίτια, το 66% είναι Έλληνες, το 44% έχει ανώτερο μορφωτικό επίπεδο, το 7,5% έχει τελειώσει Πανεπιστήμιο. Αυτή όμως είναι μόνο η μια ιστορία της ζωής μας...

Η άλλη δεν μετρά αριθμούς, δεν έχει πρόσωπα. Είναι η κρυμμένη αλήθεια αυτών που τα έχασαν όλα, δουλειά, σπίτι, τη ζωή τους την ίδια αλλά δεν περιλαμβάνονται σε καμία στατιστική. Δεν μπορούν να πληρώσουν το νοίκι ή οι τράπεζες τους πήραν το σπίτι. Δεν πηγαίνουν στα συσσίτια, φορούν ακόμη επώνυμα ρούχα αλλά δεν έχουν ούτε 3,5 ευρώ για ένα πακέτο τσιγάρα.

Σύμφωνα με την Δήμητρα Νούση, διευθύντρια του Κέντρου Υποδοχής και Αλληλεγγύης του Δήμου Αθηναίων το κοινωνικό φαινόμενο της αστεγίας είναι συνυφασμένο με δυο παράγοντες: φτώχεια και κοινωνικός αποκλεισμός και η δομή της κοινωνίας μέσα στην οποία αναπτύσσεται. Το μέγεθος της αστεγίας που υπάρχει μεταξύ των χιλιάδων (πλέον των 2.000) αυτών νοικοκυριών δεν έχει διερευνηθεί ακόμη από τις υπηρεσίες του Δήμου της Αθήνας. Είναι πιθανότατα ένα πεδίο στο οποίο θα μπορούσαν να εντοπιστούν άνθρωποι που ζουν σε συνθήκες ανεπαρκούς στέγης (πολλοί άνθρωποι στον ίδιο χώρο ή άνθρωποι που στεγάζονται σε χώρο όπου δεν υπάρχουν βασικές υποδομές όπως μπάνιο ή ηλεκτρικό ρεύμα, οικογένειες σε καθεστώς φιλοξενίας εντός της πατρογονικής εστίας κ.λπ.). Το ΚΥΑΔΑ δεν έχει αριθμητικά στοιχεία για αυτήν την «αφανή» εντός κτιρίων αστεγία.

Στην Ελλάδα, η Κλίμακα, ο κοινωνικός, εθελοντικός φορέας για την αντιμετώπιση του κοινωνικού αποκλεισμού παρουσίασε πρόσφατα μια μεγάλη έρευνα για το πρόβλημα των αστέγων.

Το 90% των αστέγων είναι Έλληνες και το 10% αλλοδαποί, οι περισσότεροι εκ των οποίων ζουν στην Ελλάδα για πάνω από 8 χρόνια. Πάνω από το 80% των αστέγων είναι άντρες. Οσον αφορά στις ηλικίες, το 61% είναι ηλικίας 41-55 ετών, ενώ σημαντική ποσοστό εμφανίζεται και στην κατηγορία 26-40 ετών (21%).

Το επίπεδο εκπαίδευσης των αστέγων είναι αρκετά υψηλό (52% έχει τελειώσει Γυμνάσιο, 25% Λύκειο, 20% κάποιο Πανεπιστήμιο ή ΤΕΙ), ενώ οι περισσότεροι ήταν εργαζόμενοι, κυρίως σε τομείς που έχουν πληγεί ανεπανόρθωτα από την κρίση, όπως οι κατασκευές, οι βιοτεχνίες κ.λπ.

Μάλιστα, το 65% όσων βρίσκονται σήμερα στον δρόμο είναι «νεοάστεγοι», δηλαδή ζουν χωρίς στέγη από το

2010 που η κρίση έγινε ιδιαίτερα έντονη στην Ελλάδα.

Ισπανία: Το σπίτι στο σφυρί, η ζωή στο δρόμο

Την πρώτη νύχτα της κατάσχεσης του μικρού τους διαμερίσματος, ο 71χρονος Φρανσίσκο Ροντρίγκες Φλόρες και η 67χρονη σύζυγός του Άννα Λόπεζ Κοράλ την πέρασαν στην είσοδο της πολυκατοικίας τους. Οι κόρες τους, άνεργες και οι δύο, κοιμήθηκαν στο φορτηγό ενός γείτονα. «Είναι το χειρότερο πράγμα που μπορεί να συμβεί σε άνθρωπο. Δεν μπορείς να φανταστείς πως είναι να βρίσκεσαι στην είσοδο της πολυκατοικίας, είναι μια ιστορία που στην πραγματικότητα δεν μπορείς να διηγηθείς γιατί αν δεν το ζήσει κάποιος δεν μπορεί να το καταλάβει». Οι Ροντρίγκες είναι μια από τις χιλιάδες οικογένειες ισπανών που βρέθηκαν στο δρόμο. Η Μαδρίτη έχει πλέον τον υψηλότερο αριθμό αστέγων στην ιστορία της όμως το προφίλ τους είναι εντελώς

διαφορετικό απ' ότι στο παρελθόν. Πάνω από 46 χιλιάδες άνθρωποι ζουν στους δρόμους της ισπανικής πρωτεύουσας. Από αυτούς 1 στους 4 έχει ανώτερο επίπεδο μόρφωσης ενώ το 41% κατέληξε στο πεζοδρόμιο γιατί έχασε τη δουλειά του. Μόνο το 6,4% είναι χρήστες ουσιών. Οι περισσότεροι ανήκαν έως το 2010 στην ισπανική μεσαία τάξη. Στα soup kitchen της ισπανικής πρωτεύουσας οι ουρές μεσημέρι και βράδυ είναι ατέλειωτες. Οι εθελοντές τους μοιράζουν τρόφιμα και κουπόνια. Στα τέλη του 2010 ο αριθμός των οικογενειών που ζητούν βοήθεια στην Ισπανία αυξήθηκε κατά 50% λένε οι εθελοντές της καθολικής οργάνωσης Caritas.

Πορτογαλία: Άστεγοι με αυτοκινητοδρόμους...

«Η κρίση αφορά μόνο κάποιους από εμάς». Είναι μια φράση που ακούς συχνά στην Πορτογαλία του μνημονίου. Κι όμως οι εκθέσεις πανάκριβων αυτοκινήτων δεν προλαβαίνουν να πουλούν. Παράδοξο; Όχι αν σκεφτεί κανείς ότι με την ίδια ταχύτητα αυξάνει και ο αριθμός των νεόπτωχων Πορτογάλων που καταφεύγουν στην Τράπεζα Τροφίμων.

Εως το 2009 η «τράπεζα» εξυπηρετούσε μόνο τις φτωχότερες οικογένειες. Σήμερα οι οικογένειες της μεσαίας τάξης καταπίνουν την αξιοπρέπεια τους ζητώντας φαγητό, ιατρική φροντίδα και ψυχολογική στήριξη. Γεωμετρικά αυξάνεται και ο αριθμός των αστέγων. Ο συντονιστής του εθνικού προγράμματος ψυχικής υγείας της Πορτογαλίας, Αλβάρο ντε

Κάθε μήνα 3.000 οικογένειες χάνουν το σπίτι τους. Η κρίση και εδώ ξεδιπλώθηκε βίαια από το 2009 και μετά

Καρβάλχο λέει ότι η οικονομική κρίση βγάζει καθημερινά δεκάδες Πορτογάλους στο δρόμο. Το 2011 μόνο στη Λισαβόνα οι άστεγοι ξεπερνούσαν τις 3.000.

Η μη κερδοσκοπική οργάνωση Πορτογαλικός Σύνδεσμος για την Προστασία του Καταναλωτή (DECO) καθημερινά δέχεται εκατοντάδες αιτήματα από πολίτες που αδυνατούν να πληρώσουν τα δάνεια προς τις τράπεζες. Είναι ενδεικτικό ότι κάθε μήνα 3.000 οικογένειες χάνουν το σπίτι τους. Η κρίση και εδώ ξεδιπλώθηκε βίαια από το 2009 και μετά. Μαζικές απολύσεις, αυξήσεις φόρων, μειώσεις μισθών, περικοπές δώρων και επιδομάτων.

Χιλιάδες πορτογάλοι της μεσαίας τάξης είναι σήμερα οι νεόπτωχοι της Λισαβόνας και των άλλων μεγάλων πόλεων. Οι Πορτογάλοι δεν περηφανεύονται πια για τη χώρα τους ούτε για τους αυτοκινητοδρόμους τους. Αντιθέτως διαδηλώνουν μαζικά. Ποιός τους ακούει είναι μια άλλη ιστορία.

Ιταλία: «Οδηγός Μισελέν» για συσσίτια

Λίγες μέρες πριν από την υποχρεωτική απαγκίστρωση του από την εξουσία ο Σίλβιο Μπερλουσκόνι προσπαθώντας να διασκεδάσει τις εντυπώσεις είχε πει το περίφημο: «ποιος μιλά για κρίση, τα εστιατόρια της Ιταλίας είναι γεμάτα». Στην πραγματικότητα εκεί όπου πλέον δεν πέφτει καρφίτσα είναι τα κτίρια των φιλανθρωπικών οργανώσεων.

Η Caritas στο Ρίμινι ταΐζει σήμερα περισσότερους από 200 ανθρώπους την ημέρα, συνολικά το 2013 προσέφερε περίπου 85 χιλιάδες γεύματα. Ο αριθμός των Ιταλών που οδηγήθηκε κάτω από το όριο της φτώχειας έχει αυξηθεί σημαντικά.

Στα γεύματα αγάπης η ζήτηση για racco spesa, ζυμαρικά και ψωμί είναι μεγάλη. Τουλάχιστον 300 χιλιάδες εξώσεις έκαναν οι τράπεζες την τελευταία τριετία. 71.101 οικογένειες ζουν σε τροχόσπιτα, παράγκες, σκηνές και παρεμφερή, πρόχειρα καταλύματα. Το 2001 ήταν 23.336. Ο «Οδηγός της Μισελέν για τους Φτωχούς» κυκλοφορεί σε 13.000 αντίτυπα και προσφέρει συμβουλές στον ολοένα αυξανόμενο πληθυσμό των αστέγων

και απόρων στην ιταλική πρωτεύουσα για το που μπορούν να βρουν ένα δωρεάν γεύμα κι ένα ζεστό μπάνιο.

Βρετανία: Σπίτι τους η Τραφάλγκαρ

Αξύριστος και τρέμοντας από το κρύο ο 42χρονος Κρίστοφερ Μπερν είναι μια από τις πολλές φιγούρες που καθημερινά ψάχνουν τα σκουπίδια στην επιχειρηματική περιοχή του Λονδίνου. Πολλοί λίγοι είναι εκείνοι που δίνουν προσοχή στον πρώην κατάδικο ή αντιλαμβάνονται ότι είναι η ζωντανή απόδειξη ενός φαινομένου που παίρνει μεγάλες διαστάσεις.

Ο αριθμός των αστέγων στη Βρετανία έχει αυξηθεί κατά 43% την τελευταία διετία με τον Μπερν να είναι ένα από τα πολλά θύματα της οικονομικής κρίσης. «Αν δεν έχει ένα μέρος να μείνεις, έχεις κακή εμφάνιση και δεν μπορείς να βρεις δουλειά, καταλήγεις στους δρόμους, όπως εγώ» λέει ο Μπερν.

Η οικονομική κρίση έθεσε σε δοκιμασία την ήδη μειωμένη χρηματοδότηση των δημοτικών αρχών και των φιλανθρωπικών ιδρυμάτων στη Βρετανία και έχει αντιστρέψει την πρόοδο που είχε σημειωθεί τα περασμένα δέκα χρόνια.

Σύμφωνα με στατιστικά στοιχεία οργανώσεων και τοπικών αρχών, περίπου 6.000 άνθρωποι κοιμούνται στους

δρόμους του Λονδίνου, ενώ το 2011 ο αντίστοιχος αριθμός ήταν 3.900 και 3.000 την διετία 2006-2007.

Από τους 6.000, το 62% είναι «καινούργιοι». Όπως η Τσέριλ που έμεινε άστεγη μετά τον θάνατο του πατέρα της. Τώρα κοιμάται κοντά στην Πλατεία Τραφάλγκαρ και λέει: «Ο κόσμος μάς προσπερνά σαν να μην υπάρχουμε. Η λέξη «σκληρή» δεν μπορεί να περιγράψει την κατάσταση».

Βέβαια το Λονδίνο είναι σε καλύτερη κατάσταση συγκριτικά με άλλες πρωτεύουσες.

Σήμερα, η βρετανική κυβέρνηση έχει προχωρήσει σε νέες περικοπές των επιδομάτων στέγασης που -όπως τονίζουν φιλανθρωπικές οργανώσεις- θα επιδεινώσει την κατάσταση.

«Η κυβέρνηση αφαιρεί το δίκτυο ασφαλείας που παραδοσιακά έσωζε πολλούς ανθρώπους από το να μείνουν άστεγοι» λέει η Λέσλι Μόρφι, επικεφαλής της οργάνωσης Crisis.

Γαλλία: Οι άθλιοι του Σηκουάνα

Τα τρία τελευταία χρόνια οι άστεγοι στην Γαλλία αυξήθηκαν κατά 50% με αποτέλεσμα να φθάσουν τον αριθμό ρεκόρ των 3,6 εκατομμυρίων που είτε δεν έχουν καθόλου κατάλυμα, είτε περιφέρονται στον δρόμο αναζητώντας ευκαιριακά κάπου να κοιμηθούν.

Το Παρίσι έχει γεμίσει σκηνές στις οποίες μένουν οι άστεγοι, τις οποίες μοιράζουν δωρεάν εταιρίες αθλητικών ειδών και φιλανθρωπικές οργανώσεις. Ιδιαίτερη αίσθηση προκαλεί το γεγονός ότι ανάμεσα στους άστεγους στην Γαλλία οι 30.000 είναι παιδιά, ενώ οι 141.000 από αυτούς ζουν στην κυριολεξία στο πεζοδρόμιο. Η γαλλική κυβέρνηση θέλοντας να συνδράμει τους άστεγους αλλά και να μειώσει το φαινόμενο όσο γίνεται, έθεσε στην διάθεσή τους τον τριψήφιο αριθμό 115 μέσω του οποίου μπορούν να βρίσκουν οι άστεγοι προσωρινό κατάλυμα.

Το 2013 πάνω από 5 εκατομμύρια Γάλλοι αδυνατούσαν να πληρώσουν το ενοίκιο τους ή είναι ιδιοκτήτες κατοικιών που όμως αδυνατούσαν να τις συντηρήσουν ή να έχουν θέρμανση.

Γερμανία: «Μια Κολωνία» άστεγοι, που δεν υπάρχουν

Επίσημως δεν υπάρχουν άστεγοι καθώς δεν περιλαμβάνονται σε καμία στατιστική κρατικής υπηρεσίες. Οι όποιες καταγραφές ή στατιστικές έχουν γίνει από ανεξάρτητες οργανώσεις που προσφέρουν βοήθεια στους άστεγους.

Μια από αυτές είναι η Bundesarbeitsgemeinschaft Wohnungslosenhilfe (BAG) που εκτιμά ότι ο αριθμός των αστέγων αγγίζει τις 860 χιλιάδες, εκ των οποίων το 40% είναι μετανάστες.

Πρόκειται για τον πληθυσμό μιας πόλης σαν την Κολωνία. Το 1/3 των αστέγων είναι γυναίκες, 30% είναι νέοι άνθρωποι και παιδιά και 39% άνδρες.

Σύμφωνα με την BAG άλλο ένα εκατομμύριο άνθρωποι κινδυνεύουν να μείνουν άστεγοι.

Ιρλανδία: Μια κρύα νύχτα στο Μπέλφαστ

Τα επίσημα στοιχεία του 2011 δείχνουν ότι 3.808 άνθρωποι κοιμήθηκαν στον δρόμο ή σε ξενώνες αστέγων τη νύχτα της 10ης Απριλίου του 2011. Στην Ιρλανδία όπως και στις άλλες χώρες, τα επίσημα στοιχεία δεν καταγράφουν την πραγματικότητα σε όλη την έκτασή της όχι μόνο γιατί είναι δύσκολο να καταγραφεί αλλά γιατί εκατοντάδες άστεγοι είναι «αόρατοι» και δεν έχουν απευθυνθεί ποτέ στις υπηρεσίες κοινωνικής πρόνοιας.

Το βορειοιρλανδικό περιοδικό VIEW, αφιέρωσε το 21ο τεύχος του στους άστεγους. Όπως σχολίαζε ο εκδότης του Brian Pelan «ήρθε η ώρα να πούμε ότι τον 21ο αιώνα κανείς δεν θα ζει χωρίς κεραμίδι πάνω από το κεφάλι του. Είναι βασικό ανθρώπινο δικαίωμα. Το αόρατο πρόβλημα των αστέγων μπορεί να νικηθεί. Το ερώτημα είναι εάν απλά θέλουμε να το αντιμετωπίσουμε ή να το λύσουμε για πάντα».

Ουγγαρία: Και άστεγοι και ποινικά διωκόμενοι

Το κοινοβούλιο της χώρας ποινικοποίησε τους άστεγους. Ο νέος νόμος εξουσιοδοτεί τις τοπικές Αρχές της Ουγγαρίας να «καθαρίζουν» τους δρόμους από τους αστέγους, κυρίως τις τουριστικές περιοχές, και να καταστρέφουν τα προσωρινά καταλύματά τους σε ανοιχτούς χώρους και δάση.

Στόχος, σύμφωνα με την ουγγρική κυβέρνηση, είναι «η προστασία της δημόσιας τάξης, της ασφάλειας, της υγείας και των πολιτιστικών αξιών».

Περίπου 10.000 άνθρωποι εντός και πέριξ της Βουδαπέστης ζουν στους δρόμους, ενώ τα καταφύγια της πόλης (που έχει συνολικό πληθυσμό 1,7 εκατ.) έχουν τη δυνατότητα να φιλοξενήσουν μόνο τους 6.000. [...]

Ο Βασίλης, στον πεζόδρομο της Ερμού

Τον συναντήσαμε στην άκρη του πεζοδρομίου, επί της οδού Ερμού, με όλα του τα υπάρχοντα σε ένα καρότσι του super market και μια τσάντα.

Περνά τις περισσότερες ώρες της ημέρας πάνω σε ένα βρώμικο στρώμα. Εκεί τον βρίσκει και η νύχτα. Κοιμάται ελάχιστα, καθώς φοβάται μην πέσει θύμα ληστείας ή ξυλοδαρμού. Του έχει συμβεί, αρκετές φορές, άλλωστε. Είναι ένας από τους νεοάστεγους, θύματα της οικονομικής κρίσης.

Ο Βασίλης μίλησε στην κάμερα του TheTOC.gr και μας ξάφνιασε, γιατί, παρά το κουρασμένο του βλέμμα και την ταλαιπωρία που είναι ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, έχει συγκροτημένο λόγο και ξεκάθαρο μυαλό. Εργαζόταν ως ηλεκτροσυγκολλητής, με καλό μισθό και ασφάλιση.

Μετά τον θάνατο της μητέρας του, που ήρθε λίγο μετά την οικονομική κρίση, έμεινε άνεργος. Έψαξε για δουλειά, αλλά η εξειδίκευσή του αποτελούσε τροχοπέδη για να βρει κάτι, που θα κάλυπτε τις απαιτήσεις του. Τα αδέρφια του βιώνουν επίσης τον εφιάλτη της ανεργίας και κανείς δεν μπορούσε να τον βοηθήσει.

Ετσι, εδώ και 11 μήνες ζει στον δρόμο και καταγράφεται, πλέον, ως ένας από τους χιλιάδες άστεγους της Αθήνας.

Προσπαθεί να κρατήσει την αξιοπρέπειά του και γι αυτό δεν ζητά ελεημοσύνη. Ζητά, απλώς, δουλειά, όχι με τον μισθό που θα προέβλεπε η εμπειρία του. Λίγα χρήματα για να μπορέσει να σταθεί, και πάλι, στα πόδια του.

Πηγές:

<http://www.feantsa.org/>

www.viewdigital.org

www.homelessworldcup.org

www.homelessuk.org

www.cityofathens.gr

www.klimaka.org

<http://scotland.shelter.org.uk>

www.share-international.org

<http://ec.europa.eu/social>

****Πηγή: thetoc.gr/magazine – Στέλλα Θεοδώρου**